

Kázání Bystřička, Růžďka 12.1.2025 **Má modlitba smysl?** (vstup 621,1)

Introit: **Hospodine, k tobě volám, pospěš ke mně, dopřej sluchu mému hlasu, když tě volám! Jako kadidlo at' míří má modlitba k tobě, pozdvížení mých rukou jak večerní oběť. Hospodine, postav stráž k mým ústům, přede dveře mých rtů hlídku, nedej, aby se mé srdce přiklonilo ke zlu, at' se nedopustím svévolnosti...** (Žalm 141,1-4a)

Píseň 589

Modlitba

Čtení: Zjevení 5. kap.

Píseň 284

Text kázání: Skutky 12, 1-17

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnešním dnem končí **Alianční týden modliteb**. Na prahu roku se církve spojují každý den v modlitbách za daná témata. Jedno ze žhavých témat k modlitbám je samozřejmě neutěšená situace ve světě. Válka na Ukrajině, na blízkém východě, migrační problémy na Západě, živelné katastrofy, pronásledování církve ve světě. Jedním z témat byla ale také misie a také to, aby Duch svatý probouzel církve k modlitbám. Aby povolával nové vedoucí církvi, aby vznikaly nové sbory, a obnovovaly se ty stávající. Máme se modlit za to, aby se otevřely dveře pro Ježíše Krista tam, kde jsou zavřené. Máme se modlit za to, aby Bůh žehnal jakékoliv misijní činnosti, aby povolával nové služebníky k novým službám, k novým projektům, které budou měnit lidská srdce.

Bratři a sestry, modlíme se takto každý rok a stále vidíme, jak se svět a lidé zmítají v těžkých problémech. Člověka nejednou napadne, jestli tedy má smysl se vůbec modlit. Mnohdy se zdá, jako by se nic nedělo. Jakoby ty naše modlitby neměly vůbec žádný účinek. Zvláště v modlitbách za svět vidíme jen nepatrné výsledky. Kolik se stále děje různé nespravedlnosti? A někdy se zdá, že to jde ještě k horšímu. Zkusme se na to ale podívat ještě z jiného úhlu pohledu. **Co kdyby se církev úplně přestala modlit? Jaké by to bylo ve světě?** Poznali bychom to vůbec? To je samozřejmě hypotetická otázka, ale Pán Ježíš přece říká, že máme být **solí země**. Co to znamená? Sůl je konzervant. A když se jím prosolí maso, tak vydrží dlouho. Bez soli se ale zkazí. Samozřejmě dnes máme řešení všechno zamrazit. A tak se nabízí otázka, nakolik je svět prosolen modlitbami církve, a nakolik je zamražený a nemilosrdně studený jako kámen?

Bratři a sestry, uvědomil jsem si u takového přemýšlení, **jak je důležité se modlit s vírou**. S vírou nebo spíše s důvěrou, že Bůh má moc naše modlitby vyslyšet a jednat. Máme víru pro naše modlitby? **Kolik lidí se přestalo modlit, když neviděli dlouho žádné výsledky? A nakolik se modlíme vytrvale a společně jako církev?** Jak důležité pro nás je třeba přicházet na modlitební setkání? Věříme, že to má smysl? Pokud tomu věříme, tak proč se tak málo scházíme k modlitbám? Proč nepozvedáme svůj hlas a nevoláme k Bohu naléhavě? Protože nám na tom nezáleží, anebo proto, že v tom nevidíme žádný smysl? Anebo jen proto, že sami jsme spokojeni? Co nás pohne k naléhavým modlitbám? Až se nás samotné bude dotýkat něco zlého? Jsem rád, že když víme, že je potřeba se naléhavě modlit třeba za konkrétní lidi v našem okolí, za jejich vážnou nemoc, nebo ve vážné situaci, tak že se vytrvale modlíme. Zároveň bych vás ale chtěl pozvat k modlitebním před bohoslužbami, anebo na skupinku u Hrazdílů. **Zároveň je třeba říci, že kdysi zde bylo modlitebních setkání na více místech. Proč by tomu tak znovu nemohlo být?** Mějme na paměti, že Bůh touží po tom, abychom se modlili za své okolí a ukázali Bohu, že nám na lidech okolo nás skutečně záleží. Kolik tedy takových našich modliteb stoupá až před Boha? A kolik z nich je Mu vůní kadidla? Pamatujme na to, že modlitby za druhé se Bohu velmi líbí. Velmi Mu voní. Záleží nám tedy na druhých? Pokud ne, pak potřebujeme začít u sebe. Potřebujeme, aby Bůh měnil naše srdce, aby nám dal stejnou lásku, jakou miluje On sám. Mějme na paměti, že modlitba není nástroj jen některých vyvolených. Být modlitebníkem by měl být každý křesťan.

Bratři a sestry, v mnohých věcech nám je velkým vzorem ta prvotní církev. Ta byla těžce pronásledována a tak o to více byla pohotová k modlitbám. Ovšem jaké jejich horlivé a naléhavé modlitby víry měly výsledky! V knize Skutků jsme četli příběh, kdy **Herodes krutě pronásledoval církev. Dal popravít Jakuba, bratra Janova. A rozkázal také zatknout Petra**. Jak vidíme, zlo tohoto světa se nevyhýbalo ani apoštolům. Koneckonců všichni až na Jana byli později umučeni. Jan skončil „jen ve vyhnanství.“ Přesto příběh, který jsme četli je obrovským svědectvím a inspirací, že když se církev společně v jednotě a naléhavě modlí, tak se dějí zázraky. **Lámou se pouta a otevírají se dveře vězení**. Tak tomu doslova bylo v Petrově

případě. Četli jsme v tom příběhu, že **Petra tedy střežili ve vězení a církev se za něj stále modlila k Bohu**. Petra hlídaly čtyři stráže po čtyřech vojácích. Tedy celkem 16 ozbrojenců. Co zmůže člověk proti síle vojáků? Více zmůže třeba sto, nebo tisíc lidí proti vojákům, ale většinou, jak víme, to končí zbytečným krveprolitím. **Silou, násilím, pomstou ale spravedlnost Boží neprosadíš**. Co ale může dělat církev? Může naříkat nad situací zlou, může diplomaticky vyjednávat, nebo psát petice, ovšem největší moc, kterou má církev, je naléhavá modlitba víry v jednotě. **Petra střežili ve vězení a církev se modlila**. A výsledek? Přestože **Petr spal mezi dvěma vojáky, spoután řetězy a před dveřmi stála stráž, tak přesto ho Hospodinův anděl vyvedl z vězení**. Tam, kde se církev naléhavě, v jednotě a s vírou modlí, tak se lámou pouta a otevírají se dveře ke svobodě v Kristu Ježíši. Tam, kde se církev modlí, přichází světlo do tmy a pohlcuje ji. **Bůh má, milí přátelé, moc i dnes vyvést mnohé z jejich vlastních vězení, Bůh má moc zlomit okovy hříchu**. A víme, že Bůh je všemohoucí, že to může udělat kdykoliv bude chtít. Ovšem přesto Bůh chce, aby se církev modlila, aby viděl, že evangelium v nás dosáhlo svého cíle a že nám záleží na druhých, kteří potřebují pomoc. A dívejme se také ještě na Pána Ježíše. V těle člověka zápasil svými činy a svým obětováním za nás lidi. Kdyby nic nepodnikl, jak by přišlo světlo do světa? Tak i my máme vnášet světlo do tohoto světa. Samozřejmě různým způsobem, ovšem bez modlitby to jde těžší. Bůh nám ale skrze modlitbu bude otevírat oči a sám nás povede a bude dávat dobré nápady, jak sloužit. Modlitba víry je prostě ten největší prostředek k tomu, aby Bůh mezi námi jednal a aby se měnily lidské životy i společnost.

A víte, co je ještě zajímavé na tom příběhu z knihy Skutků. Když **Petr přišel z vězení do domu Marie, kde se církev modlila**, tak tomu nevěřili, že to je on. Přišlo jim to jako bláznovství. Možná jejich představa v modlitbách byla taková, aby mu dal Herodes milost, aby se to vysvětlilo. Nikoho ani nenapadlo, že Bůh bude jednat jinak a takto mocně. A co je na tom ještě působivé, že **Bůh otevřel všechny dveře vězení** a Petr bez problémů vyšel. Nakonec ale stejně na jednu překážku narazil. Víte na jakou? Všechny dveře byly otevřeny, jen jedny byly zavřeny. A to byly paradoxně ty, kde se modlila církev. Tam se nemohl dostat! Na ty dveře musel dlouho tlouct, než uvěřili, že je to opravdu on a otevřeli mu. Není to ale důvod k zamyšlení? Bůh otevírá lidem dveře z vězení a jediné zavřené jim jsou ty v církvi? Pamatuji, jak jsme to měli v Odrách. Scházeli jsme se pravidelně k modlitbám za probuzení. Modlili jsme se, aby uvěřili mladí lidé. A jaká byla Boží odpověď? Teď jste se modlili a já vám požehnám. Ale musíte teď něco udělat. A Bůh dal někomu z mládeže nápad. Udělat na základní škole sportovní den zakončený občerstvením, večerem chval a výzvou v naší modlitebně. Modlitba byla základ, ale pak bylo potřeba jít a udělat to, k čemu nás Bůh vedl. Uskutečnili jsme ten den a do církve tehdy přišlo asi dvacet mladých lidí. A začali chodit do mládeže a na bohoslužby. Učili se hrát na hudební nástroje, aby hráli chvály. A všichni jsme se radovali. Jenže v těchto mladých lidech nebyla naučená evangelická zbožnost. A tak někdy při bohoslužbách rušili. A některým to začalo vadit. A člověk vždycky vycítí, jestli je přijímán, anebo jsou mu zavřené dveře. A tak ti, kteří to vnímali nejvíc a kteří potřebovali o to více naší péče, nakonec odešli zpátky do světa. Bavili jsme se o tom i na setkání ve čtvrtku, když jsme probírali návrat marnotratného syna. Můžeme se chovat kultivovaně, ale jestli někoho odsuzují nebo jím pohrdám, ten člověk to pozná. A proč by byl na místě, kde není přijímán a milován? Zamysleme se nad tím, bratři a sestry. V Odrách se nejprve modlili za probuzení, a když nastalo, pak přichází problémy a práce navíc. Když se dnes modlíme za návrat ztracených synů a dcer, skutečně o ně stojíme? A až se pak skutečně vrátí, najdou u nás otevřené dveře a především srdce? Jsme ochotni jim odpustit a milovat bezpodmínečnou láskou? Věřím, že Bůh touží po tom, aby bylo ještě mnoho lidí zachráněných a znovunalezených, tak se za to modleme s vírou a důvěrou. A nezamykejme se u toho. Nechme dveře otevřené a očekávejme Boží rozvážení. Jestliže o to opravdu stojíme, pak nám Bůh přidá na starost nové Boží děti. Amen. Modlitba

Píseň 401 Přímluvné modlitby

Slovo poslání: 1. Timoteovi 2, 1-4

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 412